

בת המלך והצפרדע

היא הביטה סביב כדי לראות מאין בא
הקול וראתה צפרדע, שהוציאה את ראשה
המכוערת מהמים.

"הה, זה אתה, דורך במים" אמרה "אני בוכה כי
כדור זה שלי נפל לבאר"
"תירגעי ואל תבכי" אמרה הצפרדע "אוכל לעזור לך
"בגדיך, קישוטיך והכתר שלך לא מעניינים אותי"

בזמנים הם, כאשר משאלות יכלו עוד להתמלא, חי
מלך ולו שבע בנות, כולן יפות, אך הצעירה היפה
ביותר. היא הייתה כל כך יפה שאפילו השמש שהרי
ראתה כבר הרבה, השתוממה כל פעם כאשר
האירה על פניה.

לא הרחק מארמון המלך היה יער גדול וחשוך
וביער, תחת עץ תרזה גדול הייתה גם באר. בימים
חמים מאוד נהגה בת המלך ללכת לשם, לשבת
בצל ליד הבאר, וכשהשתעממה שיחקה בכדור
זהב, זרקה אותו לגובה ותפסה אותו שוב. זה היה
הצעצוע האהוב עליה.

קרה יום אחד שהכדור שהעיפה לא חזר לידיה אלא
נפל על הארץ, והתגלגל לתוך הבאר. בת המלך
עקבה אחריו בעיניה, אך הוא נעלם. הבאר הייתה
כל כך עמוקה שלא ניתן היה לראות את הקרקעית
שלה. הנערה התחילה לבכות ולא יכלה להירגע.
אבל אז שמע קול קורא: מה קרה, בת המלך. את
צועקת ובוכה כל כך שאפילו אבן תתרכך מבכייתך.

"כן, כן, ענתה הנסיכה, אני במבטיחה לך כל שרק תרצי, ורק תביאי לי את הכדור בחזרה."
חשבה הנסיכה: "מה היא מקשקשת הצפרדע המכוערת, היא יושבת במים ומקרקרת. איך היא יכולה להיות לי לחברה?"
כשהצפרדע שמעה את הבטחת הנסיכה היא צללה למים ואחרי רגע הופיעה עם כדור הזהב בפיה וזרקה אותו על הדשא.
הנסיכה הייתה מאושרת כשראתה את הצעצוע האהוב שלה, הרימה אותו ורצה מהר הביתה. אבל הצפרדע קראה אחריה: "חכי, חכי, קחי אותי איתך, אינני יכולה לרוץ כל כך מהר כמוך." אבל כמה שרק התאמצה לקרקר, לא עזר. הנערה רצה מהר הביתה ואחרי זמן מה שכחה כלל את הצפרדע המכוערת, שחזרה בינתיים לבאר.
כעבור ימים אחדים, כאשר הנסיכה ירדה לשולחן יחד עם המלך ואנשי חצרו, ואכלה מצלחת הזהב שלה, נשמע פתאום פלש-פלש-פלש על מדרגות הארמון. ואחר כך נשמע דפיקה בדלת וקול: "בת המלך הצעירה, פתחי לי!"
היא רצה לראות מי בדלת וכשפתחה אותה ירדה שם הצפרדע.
הנסיכה סגרה שוב את הדלת ומבוהלת מאוד התיישבה שוב לשולחן. אבל המלך, שראה עד כמה היא מפוחדת שאל: "מה קרה ילדתי? האם ענק

אבל מה תתני לי אם אוציא את הצעצוע שלך מהמים?"
"כל מה שתרצי, צפרדע יקרה" אמרה "את הבגדים שלי, את הפנינים והיהלומים שלי, את כתר הזהב שעל ראשי."

אמרה הצפרדע "אני רוצה להיות החברה שלך, ושותפה למשחק שלך. אני רוצה לשבת לידך לשולחן, לאכול איתך מאותה הצלחת, לשתות מכוס אחת איתך, לישון איתך במיטתך. אם תבטיחי לי זאת, אוציא לך את הכדור."

מהמים. עכשיו היא שם בחוץ ורוצה להיכנס."
שוב נשמעה דפיקה בדלת וקול שאמר:
"בת המלך הצעירה פתחי לי."
אינך זוכרת מה הבטחת לי שם ליד הבאר?
בת המלך הצעירה פתחי לי."
אזי אמר המלך: "אם הבטחת את צריכה לקיים. לכי
עכשיו ופתחי לה."

היא הלכה ופתחה את הדלת והצפרדע ניתרה
בכמה צעדים ועד לכסא של הנסיכה הצעירה. היא
אמרה: "עכשיו תרימי אותי אליך."
הנסיכה נרתעה, אך המלך ציווה לה לעשות כך.
אבל הצפרדע קפצה מיד על השולחן ואמרה: "קרבי
אלי את צלחת הזהב שלך, כדי שנוכל לאכול ביחד."
הנסיכה אמנם אכלה יחד עם הצפרדע, אך אפשר
היה לראות שאין הדבר לרוחה. הצפרדע אכלה
בתיאבון, אבל לנסיכה נתקע כל האוכל בגרון.
בסוף אמרה הצפרדע: "עכשיו אני עייפה. תביאי
אותי לחדר שינה שלך, נשכב יחד למיטה."
בת המלך התחילה לבכות כי פחדה מהצפרדע
הקרה והחלקה, בה לא רצתה אפילו לגעת, ובוודאי
לא לישון באותה המיטה.

אבל המלך כעס מאוד ואמר: "מי שעזר לך כשהיית
בצרה, אינך יכולה לדחות."

ואז היא לקחה אותה בשתי אצבעות, הביאה
לחדרה ושמה בפינה. אבל הצפרדע אמרה: "אני
עייפה, אני רוצה לישון בנוחיות כמוך, תרימי אותי

עומד שם אחרי
הדלת?"
"לא, ענתה, זה לא
ענק, זו רק צפרדע
מכוערת." "ומה רוצה
הצפרדע ממך?"
"לפני כמה ימים
שיחקתי עם כדור
הזהב שלי ליד הבאר,

והכדור נפל פתאום פנימה, למים. וכשבכיתי,
הביאה לי הצפרדע את הכדור בחזרה, ומאחר
שהיא דרשה זאת, הבטחתי לה שהיא תהיה
לחברה שלי. כלל לא חשבתי שהיא יכולה לצאת

למיטתך או שאספר לאבא שלך."
זה הרגיז נורא את הנסיכה. היא תפסה את
הצפרדע וזרקה אותה בכוח אל הקיר. "עכשיו תוכלי
לנוח צפרדע מכוערת."
אבל כשהצפרדע נפלה על הארץ, היא לא הייתה
כבר יותר צפרדע. מולה ישב עלם צעיר, כל כך יפה
שליבה מיד נמשך אליו.
הוא אמר: אני בן של מלך שכן. מכשפה רעה זרקה
עלי קללה והפכה אותי לצפרדע. רק על ידי כך
שהבטחת לי חברות יכולתי להשתחרר מהקללה.
אבל נהגת בי בגסות ונרתעת ממני ולא רצית לקיים
את הבטחתך. לכן אין לי כל כוונה להתחתן איתך,
ותהי יפה כשתהי. אני מעדיף להתחתן עם אחת
מאחיותיך, שאמנם פחות יפות, אבל בוודאי יש להן
לב טוב יותר."
הפעם לא עזרו כל דמעות. הנסיך היפה עזב את
החדר והשאיר אותה לבדה.

סוף